

REGÉLO.

Pesten vasárnap october 11^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

V á l t o z á s.

Pernon Mihály kereskedő, fejét kezére támasztva, kar-széken ült szobájában, eltávolított nejének's leányának meghagyva, hoz-zá senkit be ne bocsássanak, hogy komor gondolatainak háborítla-nul átadhassa magát.

Igy ült egyedül, asztalán az üres pénztárczán merengve, 's mult és jövő szemszuró képekben vonult-el lelki szemei előtt, melyek reménysugárt szebb fényben csak néha idéztek-elő.

Ekkor heves szózat, bebocsáttatást kívánó, hatá-át nesztelen magányát. A' szolgál engede a' sürgetőnek 's jelenté: Vermont Károly ur.

Pernon Mihály ajtó felé háttal ült, 's a' belépőt nem látá, de fölkele 's testén hideg veriték özönlék-le. A' fiatal férfinak, ki olly erő-szakosan lépett-be, és szemeit Pernonhoz emelni nem meré, dühös hitelező tekintete éppen nem vala. Ő 26. éves, nagy, szép termetű volt, és arczát, melyet most a' harag 's gyűlöletnek hirtelen egy-másra következése majd elpiritott, majd elsápitott, szépnék lehele mondani, ha rajta a' szenvedély viharfölegei nem üzék egymást. De midőn Pernon neki bátorodva e' lángoló szemekbe 's egymásra nyomott ajkakra pillantott, tagadhatlanul meg kellett vallania, hogy előtte könyörületlen hitelező 's kérlelhetlen ellenség áll. E' miatt ke-ze reszketett, midőn a' fiatal férfinak széket csusztata. — „Ön te-hát — Vermont félbeszakítá végre a hallgatást — váltóit nem fize-ti már? “

„Nem, uram, de becsületemre... “

„Elég! tudtam, hogy eljövend a' visszatörítés percze, tönkbn-kott uram! “

E' szónál Pernon fölemelé pillanatra fejét, szemei fénylének, de tűzők nem sokára elalvák, 's fejét mélyebben hajtá keblére. Szü-net után folytatá:

„Szerencsétlenségemet nem mindenki szánandja, de becsületes-ségem iránt ki sem fog kétkedni. Berészkedéseim nyíltak, házi kiadásaim mindig vagyonom alattiak valának, könyveim rendben, a' veszteségek, melyeket szenvedtem, bebizonyítvák.“

„Ön hazud! — kiáltott a' fiatal férfi forrongó haraggal. — Nehány dolgait, igaz, nyíltan végzé, csak hogy minden titkostól a' figyelmet félrevezesse! Önnek szegény háztartása mi vala egyéb színtlett álarcznál? Könyveit minden ügyes csaló rendben lenni mondhatja. Szívén találám önt? — Jól van, uram! emlékezzék vissza, hogy ma 16. év előtt ön is így szólt atyámhoz, midőn könyveit és számadásait önnek mutatá, 's csak türelemért esenge. Ön mondá: „a' megbukott kalmár mindig csal.“ Akkor azt ohajtá ön, vajha olly emberek számára a' tözsércsarnok közepén bitófa állt volna! Akkor ön minden egyezkedést elutasított, 's makacsságával a' többi hitelezőt atyámnak egész romlására nógatá. Nekünk a' nyomor, a' nem érdemlett nyomor kelyhét aljig kelle kiürítnünk! Az még nem elég; másnap anyám ide vezetett. E' szobában, ezen most üres pénztár előtt, melly akkor alig rejthető - el a' duzzadt gazdagságot, könyörgött, esengett sirt, szánakoznék ön legalább rajtam; hagyna legalább annyit, mivel neveltetésemet bevégezhesse. Ön, uram, jól emlékezem rá, szegény anyám kéréseit 's az én nyöszörgéseimet guny és gyalázzal utasítá - el! Ma van ezen adósság fizetésnapja! Meg fogom önt rontani!“

Mig a' szerencsétlen Pernon csaknem lerogyott akkori hibájának öntudata 's a' megbánás sulya alatt, és a' fiatal férfi láthatólag kéjelge a' régóta táplált boszú élvezetében, lassan felnyílt a' szobaajtó 's küszöbén egy fiatal leányka jelent - meg, ki, úgy látszék, legkevesbet sem tudott atyja szerencsétlen helyzetéről; mert miután az ajtót gondosan feltára, kellemesen mosolygva és szép kezeit kinyújtva egy lépést tön, alkalmasint hátulról atyja szemeit befogandó 's e' tréfával őt meglependő. Az idegen előtt elpirulva, de, hogy ez szándékát eltalálá, gondolva, némi ideig mozdulatlanul, folyvást mosolygva, szép arczán legélénkebb rózsafényvel álla. Tartván végre, hogy atyja megharagudhatik, olly lassan, mint jöve, egy új-ját leirhatlanul megnyerő kellemmel szájára téve, hogy a' fiatal férfinak hallgatást parancsoljon, eltűnt.

Meglehet ezen égi tünemény, e' kék szemű és szőke hajú angyal, egyszerre eloszlatván a' ködöt, melly homályosan borongott a' fiatal férfi lelkén, mint varázsütésre más gondolatok szállák - meg fejét; egészen más érzemények, mint a' gyűlöletéi, kezdenek mozogni szívében; mert hasztalan törekvék szidalmait 's fenyegetéseit folytatni; szemeit folyvást az ajtóra szegezve, melly mögött az

égi kép eltűnt, némán álla Pernon előtt, ki maga is csudálkozván a' változáson, melly a' fiatal férfi arcán 's egész magatartásában félreismerhetlenül mutatkozik, a' hallgatás néhány percze után folytatá: „Sohasem gondolám, hogy szerencsétlenségemet a' megbánás eredménye annyira nevelhesse. De sorsomat valóban megérdemlem; mert igaztalan valék ön atyja iránt; embertelen, hogy haragomat az ártatlan gyermekekre is kiterjesztém. Azonban, ha valami enyhítheti némileg hibámat, az, hogy akkor családtalan valék, hogy csak most tudom, mi lehet szívünknek a' gyermek. 'S e' miatt, uram, egyetlen gyermekemért, könyörületből szegény Czecciliám iránt...”

„Uram — félbeszakítá őt Vermond Károly — ön találád barátokat, kik... vannak példák, hogy...”

„S pirulva meghasonlott érzeményei előtt; midőn nem tudá, mit szöjjön, mit titkoljon, mélyen meghajtá magát, 's kiment az ajtón, miután kezét, mellyről keztyűjét lehúzá, néhány másodpercig azon helyen, hol Czeccilia keze nyugvék, pihenteté.

„El vagyunk veszve — szólott neje szobájába lépve Pernon. — Azon mértékkel, melylyel én mértem, mérnek nekem is. Romlásunk kikerülhetlen, nemcsak azért, hogy többel tartozunk, mint mennyivel bírnak, hanem hogy az, kinek kezeiben sorsunk, Vermond fija, kit — ah te tudod — 16 év előtt... Éppen most távozik. De azt meg nem foghatom, hogy a' fiatal férfi, ki szájában fenyegetéssel, szívében boszúval megsemmisítőleg reám rohant, rögön elnémult, előttem némi ideig szótlannul 's megilletődve álla, 's azután tisztos udvarisággal bucsút vön.”

Pernon asszony férje keblére borult, 's mig Czeccilia piruló arcát kezeibe rejté, sugá: „Ne essél kétségbe. Még minden megváltozhatik, 's mint nekem látszik, Czecciliánk jövője miatt nem kell aggódunk.”

„Sugy látszik, Pernon asszony nem családokozék; mert férje képes volt korateltt váltóit fizetni, és szokott munkássággal vagyonát szaporítani törekszik, mig Vermond Károly egészen megváltozva dolgait láthatólag elhanyagolja, minden gondját menyekzői ékszerek beszerzésére fordítva.

Aycart Maria után.

L - t - y.

Magános sir.

(Vége.)

A' pört döntő ítélet kimondatott. László annyira legyőzte a' veszteség kinjait, hogy az ítéletet szilárd nyugalommal hallgathatá; de Laura alatt a' föld sülyedezett, érzelmei tusára keltek, 's kinzó

elmerültségéből egy csók ébreszté-fel, mit márvány homlokára László nyoma. Keblére borult ekkor a' már csak volt férjnek, sirt, jajgatott, 's eltántorga László karjain. Egymás társaságában tértek vissza az olly puszának tetszett kastélyba, hol rájuk néhány lelkes barát várakozék. A' nap még nem szállt vala le égi útjáról, midőn László akaratjából, ki a' sors öldöklő csapásait egyszerre akarta ki-szenvedni, Laura Zenoldnak nyujtá házassági esküjét.

Elhangzának az eskü végszavai Laura ajkairól, 's László egyedül gondolá magát a' világ pusztá terén; nem birt már ekkor rá nézve hatással semmi; mint sirdombok közt tébolygó szellem vándorszorgott magános szobájába, hol könnyű szabad folyást nyertek; — ah! de azok égető fájdalmait el nem olthaták.

Még egy hónapig mulatott az új házaspár László lakában az ő akaratjából. Ő tanúja volt azon örömeknek, 's boldog elégedettségnek, mellyet Zenold és Laura élvezének, 's e' látmány őt gyönyörködteté; mert Laura boldog volt. — Szerelmet, legtisztább testvéri szerelmet táplált még akkor is Laura iránt keblében. Zenoldot százszor ölelé keblére, és százszor kérte őt, hogy Laurát teljes szerelemmel boldogítsa.

Zenold nem türheté tovább, hogy illy léleknagyság őt minden pillanatban törpeségére emlékeztesse. — Határozata lön visszatérni Laurájával angol országba. László ezt könyek közt hagyá helyben, sőt Laura kérésére elbocsátá czélirányosb nevelés tekintetéből a' kis Czilit is.

Hasztalan próbálnám rajzolni az elválás pillanatát; hasztalan a' szorult kebel fájdalmait, mellyeket a' koci elrobogásakor László érze. Most már egyedül állt ő, mint a' pusztai élőfa, mellynek keblét öntáplálta férgek mardossák: örömtelenek valának napjai 's éjei. De lángolt még szívében egy szent érzelem: a' honszeretet. — A' honnak áldozá-fel tehát mindenét, 's annak boldogságára tettel és szóval munkálkodott. A' szilárd akarat, tántorithatlan hűség, 'sgátot nem ismerő állhatatosság kivivák számára a' köztiszteletet, 's éppen a' hon legszentebb jogait védte, midőn a' halál a' sokat szenvedett szívet megfagylalá, és nem nő, nem gyermek, hanem néhány rokon keblű barát áztatá idegen földből alkotott sirhantjait szívből fölszivárgott könnyüikkel.

Kálmán e' szavaknál néhány perczig megállt, 's mindketten könyet törlnék-le arczaikról. — Végre folytatá beszédét:

„A' két hölgy—ugy mond—kiket e' sirdombon látánk, Laura és Czili volt. — Ez utóbbi megtudva atyja halálát, angol országot titkon elhagyá, és honába tért. A' boldogtalan atya testi maradványait idegen vidékről ide hozva, e' sirgödörbe temeté. Egy év folyt-le az

idő óta, de nem enyészett-el csak egy nap is úgy, hogy a' szép Czili e' sirt meg nem látogatta. Itt találtam én őt néma keservében; itt látam őt több izben, midőn a' jó atya emlékének könnyekkel áldozott. Laura csak néhány nap előtt érkezett. Ugyan azon év fosztá-meg őt Lászlótól. — A' nagy veszteség kinjai megtörék lelki erejét, 's összezuzák tes'e kellemeit, 's elhagyva Londont, örömtelen napjait itt e' magános sirnál éli-le, 's talán keservei nem sokára őt ezen sirhan'ok alá temetendik.“



Kálmán beszédét bezárá, 's én a' sírdombról szótlán álltam-fel. Az éj már ekkor barna fátyolába burkolá a' szép vidéket, 's utunkra, mellyen visszaindulánk, csak néhány csillag lövelé halvány sugarait. — Agyamban szüntelen csak a' hallott életrajz forgott, 's a' mosolygó képek fölébe, mellyeket a' nős életről képző erőm teremte, némi ború vonult. — A' sokat, de nagy lélekkel szenvedett Krasznait még évek múlva sem feledhetém. — Laura további történeteiről távol honomban egy évtizedig mit sem hallottam; akkor Kálmán sorai tudtomra adák, hogy azt a' wardosó öntudat 's kettős veszteség hosszas kinjai legyőzték, 's a' magános sir újított hantjai alatt ő is végtelen álmát alussza.

Koroknay György.

HAZAI HIRLELŐ.

Pozson - nagyszombati vasút. — Kisdud sz. k. városunk köfalain is áthatott az édes öröm, melly a' honi ipar és haladásnak ismét egy nevezetes ünnepén keletkezett minden magyar kebelben, melly hazája boldogulásáért feszülni és dobogni tud. Ugyan is ez örömmünnepe előtt néhány nappal örvendve hallottuk a' pozson-nagyszombati vaspályára ügyelők egyikétől, hogy őszelő 27-én Pozsonból Sz. Györgyig elkészül a' vasút, és ugyan akkor leend az első nagyszerű próbapályázás. A' dolog százak után valósult, 's a' honi kereskedői iparágak egyike megnyílt. Ugyan is az említett napon, délutáni két órakor már gyülekezett az újságszerető nép a' fürdőház mellé, hol a' vaspályának vége van; feszültt figyelemmel vártuk pozsoni vendégeinket; végre fél ötre néhány puskadörgés harsogott a' hátunk mögött terülő fürdőház kertjéből, 's robogva röpültek felénk a' vaskocsik, mellyeknek mindegyikén legkevesebb 24 személy kényelmesen ült. A' remekül készült kocsi magyar felirása nem kis örömnökre szolgált, melly imez vala: „első magyar pozson-nagyszombati vasút.“ — Az utazók mindegyike megegyezett az időben, melly alatt Pozsonból ide érkeztek, t. i. 40 percz alatt. Sőt másnap hallottuk, hogy 35 percz alatt érkeztek vissza, holott a' közönséges országúton legjobb hajtás mellett is 5 óranegyed kívántatik-meg. Most már naponként legalább is kétszer megfordulhatunk Pozsonból; bizonyos szabályai azonban még nincsenek a' társaságnak, mellyek szerint az utazó magát alkalmaztatni tudná; de ez is, mint halljuk, néhány nap múlva kielégítendő kívánságinkat.

Közönségesen egy személytől Sz. Györgyről Pozsonig 10 pengő kr. 's ugy annyi vissza, az úti díj. Innét látszik, milly kívánatos országunkban a' vaspályának mindelelőbbi létrehozása, kivált budapesti utainkon. A' gondos vállalkozók fáradságát és tetemes költségeit koszorúzza az ég legszebb jutalommal!

J. G.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Vadászat leoparddal. — Indiának némelly részeiben a' legnagyobb rablomadarakat tanítják-meg antilop 's a' legkisebb nemű szarvasvadászatra; ezt azonban csak a' leggazdagabb indiai hercegeknél láthatni. Sokkal közönségesebb a' tcsitáhk-kal (leopárdok) vadászat. Ezen állatok, melyeknek mozgalmak igen érdekes 's különösek, szíjjakkal állványra köttetnek, melly ökrös szekeren áll. Ha a' vonal a' vadászat helyéhez közelg, felvigyázók féken fogják a' leopardokat, 's az illy vadászat kéjeit élvezni akarók mindannyian az ökröket kormányzó ember mellé ülnek. Az ökrök tekintetét megszokott antilopok közelebb eresztik magukhoz ezeket. Midőn a' szekér a' nyájtól bizonyos távolságra ért, a' felvigyázók szavára megáll, 's a' tcsitáhk-k elolldatnak. Most megpillantván martalékukat, hallgatva 's nesztelen lecsusznak a' szekérről, nagy kerületet tesznek, hogy az antilopok háta mögé jölessenek; bokrok, széna-kupacok 's magas csátéban lappangva csusznak tova, néha néha megállva, nehogy időelőtti neszt okozzanak. Illő távolságban mindegyik kiválasztja harácsát, a' térközt gyakorlott 's gyors tekintettel kimérvén, sebes szökésekkel reá rohan, 's az antilop hátára ugrik. Ha ez olly szerencsés, hogy az első 's rögtöni megrohanás elől menekülhet, a' tcsitáh nem kísért-meg egy második rohanást, hanem morogva, kedvetlenül urához tér vissza.

Koronként puskával 's más mindennemű eszközökkel is vadásszák az antilopot. Tigris-vadászatnál is puskához folyamodik a' Hindu, ha elefanta nem tehet szert. Ekkor csalétket tesznek-ki, 's a' vadász békén vár az éhét csillapítani akaró büszke állatra, és gyilkos ónnal öli-el. Mások megvetvén e' nemét a' vadászatnak, magános viadalban, lőháton támadják-meg a' tigrist. Ez bizonynyal a' legnehezebb 's veszélyes vállalatok egyike; mert ha találkozik is ló, melly elég bátor a' tigrisre rohanni, még is rendkívüli ügyesség, hidegvér, lélekéberség, szemirány és izmos kar kívántatik arra, hogy győzelmében bizonyos legyen a' vadász. Ha tigrist pillant-meg a' sebesen nyargalja azt körül a' nélkül, hogy lovának csak pillanatnyi pihenést is engedne, 's ezt azért, hogy a' tigris iszonyú rohanását kikerülje. Az állat e' körlovaglás által elkábitva 's megzavarva látszik; reá rohan a' vadász, 's hatalmas lánsa-lökéssel földre teríti. E' merényletek azonban ritkák, 's csak vakmerő kedélyek által kedveltetnek, kik a' vad 's veszélyes vadászati mulatságokban gyönyörködnek, vagy kik magukat mutatni akarják, milly kevés-sé rettegik a' veszélyt. (Echo du monde Savant.)

Afrikai gyémántok. Az Echo du monde savant aug. 12-ről azon érdekes hirt adja, hogy Afrika is bir gyémántot, jelesen Algier. Constantine megyében találtak Goumel folyóban, melyek állítás szerint fényre és tiszta-ságra az ázsiai és amerikaiaknak nem engednek.

KÜLÖNFÉLE.

A' kedvtelésből lett cipész. — Nem mindig vagyunk megelégedve, ha 100,000 frank jövedelmünk, városban és falun házunk 's jó konyhánk van; gyakran a' gazdagság élvezetét is unatkozunk, 's hogy öljük az időt, ha általa megöletni nem akarunk, foglalkodásra van szükségünk. A' munkának e' szükségessége gazdag és szegényre nézve böles törvénye a' természetnek, és szánakozásra méltó azon vagyonos, ki egyedüli üdvét kinezeitől várva munkátlannul él. A' henye, legyen bármily helyzetben, terhére van magának 's másoknak; az idő borzasztó mozdulatlansággal nehezült rá. — R. marquis 25 év előtt C. faluban, Saint-Germain-en-Laye vidékén, bíró vala. Egy napon, 1813-ki őszelőben a' szerenés szünnapok alatt, a' történet néhány társammal a' Lycée impériálból a' nemes bíró pompás parkjához vezetete. Mivel a' parkot megnézni ohajtották, arra engedelmet kértünk, mit nagy udvarisággal meg is nyerénk. Sőt a' marquis birtokában vezetőül is ajánlkozék, megmutatandó a' festői kilátásokat, árnydús lugasokat, chinai hidakat 's kertje egyéb szépségeit. — Ajálkozásában a' marquis nem vizsgált minket tetőtől talpig, hanem talptól tetőig, mi alatt azt is vevém észre, hogy szemem egészen új eszmáimra, akkoron a' Quartier Latinben virágzott híres Berger munkájára, szegezve valának. Nemes ciceronénktől elejente nem merém tudakozni okát e' vizsgálatnak, ki azonban minden fasort, minden lígetet megnézetett velünk, míg két óra múlva a' park végéhez érénk, hol irántunk szíveségét udvariasan megköszöntük. Utolsó pillantása is eszmáimra vala irányozva, 's én st. cyri növendékként, ki mint sous-hadnagy először visel vállrojtokat, úgy fölegyenesedém, hogy e' perczben 6 lábnyi magas lehettem. — A' bíró, ki magyarázata között gyakran lett alkalmat futó pillantást vetni eszmáimra, másnapra reggelihez hitt-meg. Én a' meghívást elfogadám, 's a' meghatározott órában azon reménnyel meg is jelentem, hogy jó reggelit 's a' különös talány megfejtését nyerendem; kandiságom étvágyammal egyenlő vala. 16 éves valék! — Az első szó, melyet hozzám intézett a' marquis, eszmáimat 's cipésszem nevét tárgyazá. Én neki kívánt felvilágítást adék. Azután kért, hogy eszmáimat figyelmesen megvizsgálhassa; én szívesen egyezém bele, mert ő bíró, a' mellett udvarias vala, 's engem azonfölül reggelihez hitt-meg. A' marquis, végezvén vizsgálatát, dicsérte 's felváltva gáncsolta eszmáim munkáját, 's azoknak hiányairól és elsőségeiről műkítetek használatával olly ügyesen beszélt, hogy az engem valóban meglepett. Végre nagy bámultomra egy kis értekezést tartott a' „botterie civile et militaire“-ről, miképp a' főváros néhány ujtó esziaművészei magukat kifejezni méltóztatnak. — Beszéde végével asztalhoz ülénk, 's igen jó dejeuner után, mi alatt tanulmányok 's lyceumokról keveset, de eszmák és cipőkről annál többet beszélénk, mi engem untatni kezdé, az Amphitryon komoly arczot vön, 's ünnepélyes hangon — melly engem tiszteleire gerjesztett volna, ha kezeimben tanúbizonysága nincs, hogy a' beszélő egy szót sem ért latinul, mert akkor fel nem foghatám annak lehetőségét, hogy egy bíró Virgil vagy Horáczból egy verset sem magyarázhasson — mondá: „íffú! ön engem kissé különösnek talál; de ki fog menteni, mihelyt kihallgatott. Szüléim, gazdagok és előkelők, nemesre nézve a' tanulást szükségletlennek tarták; holott nekem forróbb ohajtásom tanulásnál nem vala. Fiatal koromban a' forradalom kiűzött franczia országból. A' nyomor és száműzetés e' napjaiban menedéket egy darmstadti eszmafoltozónál lelék, kinél ohajtásom megfizetni vendégszeretete

kenyerét, és szorgalma példája, mely mindig szemeim előtt volt, engem azon eszmére vezetének, hogy mesterségét tanuljam. Rövid idő alatt vetélytársas nem sokára Darmstadtban a' legjobb eszmafoltozó levék, sőt a' foltozónak alacsony köréből a' mester szép szerepeig vergődém-föl. Gazdám, talentumaimtól elragadtatva, ezimerén a' savetieret cordonnier-rel 's nyomorú viskóját pompás bolttal váltá-fel. A' divat nem sokára különös védelme alá vett; a' jó nevelésű dámák és urak csak nálam akartak dolgoztatni, 's 20 órányi vidékről mindenki csak boltunkba özönle, úgy hogy az' valódi düh vala. — De mialatt foglalkodásunk illy csudálatosan felvirult, franczia országban vissza lön állítva a' rend; elkobzott jószágaim ismét 40,000 franknyi jövedelem élvezetébe helyezének, úgy hogy új állapotom kellemei daczára is eltökélém magamban a' boltról lemondani, eszközeimet társam kezeiben hagyni, közös nyereményünket neki ajándékozni, 's fájdalmas elválás után atyai örökömbé visszatérni. Itt valami foglalkodás szükségességét érzem, 's mivel a' Darmstadtban üzött mesterséget még el nem feledém, újra cipész lettem, de kedvtelésből, azaz, számomra, nóm 's gyermekeim számára én készítem a' cipőket. E' munka kedvemre van, 's mulattat; és meg kell vallanom, fiatal férfi! hogy egy kis hiúság is leszkodik a' háttéren: mert azt hiszem, kinek sincsenek olly jó eszmái, mint nekem; nézze-meg csak. — A' marquis félbenszakítá beszédét, hogy megnézesse velem eszimaít, melyek csakugyan fölötté csinosan varottaknak látszának; azután igen tiszta, minden szükséges műszerrel ellátott műhelybe, hol több elkezdett cipézmunkát láték, vezetett. — „Most már jóra magyarázandja eredetiségemet?“ — szólt a' marquis. — „Kétségkül, mert abban semmi becstelenítőt nem találók, főleg, ha a' cipész nem okoz kárt a' birónak. — Felix, qui potuit rerum cognoscere causas.“ — Azt elfeledém, hogy a' bíró latinul nem ért, de az legott eszembe juta, 's fölmentém a' válasszavarodottságtól, midőn a' classicaí verset olly kifejezéssel fordítám, mely ha nem is hű fordítása, legalább magyarázata vala. Gazdám e' szivességemet megköszöné, 's meg kellett ígérnem, hogy nemsokára ismét meglátogatom. De a' szünnapok elmúltak, a' tambour lyceumba hitt, 's a' műkedvelő cipészt többé nem látám. Nehány év múlva várát és parkját meglátogatni akarván, nem lelém sem a' várát, sem a' parkot, sem a' bírót, sem a' marquist; csak visszaemlékezést ifjúságom egy különös episódjára.

L — t — y.

Furesa szokás. Hawkeye-ben a' leányok (igy bizonyítja a' Chicago Demoorat) tulzott szerénységöknél fogva csak tiszta napvilág közben engedik magukat megkéretni, — estve csak akkor, ha gyertya nem ég a' szobában; mert úgy vélekednek, hogy a' mesterséges világ csak kápráztatja a' kérők szemeit, minél fogva későbbben könnyen megbánhatják adott szavukat.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz.

Nyomatik Trattner-Károlyi³ betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.